

Sygn. akt II KK 217/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza,
w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 kwietnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego w
części dotyczącej orzeczenia o karze

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 18 kwietnia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 10 listopada 2011 r.,

**- uchyla wyrok Sądu Okręgowego w P. w zaskarżonej części i
przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania
temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym,**

**- zasądza na rzecz adw. M. B. (Kancelaria Adwokacka), jako
obrońcy z urzędu wyznaczonego oskarżonemu dla postępowania
kasacyjnego, kwotę 738 (słownie siedemset trzydzieści osiem) zł,
obejmującą już należny podatek od towarów i usług, tytułem
wynagrodzenia za udział w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

D. K., w postępowaniu obejmującym także dwie inne osoby, będąc oskarżonym o popełnienie dwóch przestępstw, a to czynu z art. 158 § 1 w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. został, wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 10 listopada 2011 r., uniewinniony od popełnienia pierwszego z tych czynów, zaś w zakresie drugiego z nich, uznany jedynie winnym przestępstwa zakwalifikowanego z art. 278 § 1 w zw. z art. 64 § 2 k.k. i skazany za to na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania w tej sprawie. Po rozpoznaniu apelacji jednego ze współoskarżonych oraz obrońców każdego z nich, w tym D. K., Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r., zmienił zaskarżone orzeczenie jedynie wobec tego ostatniego oskarżonego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i kary, w ten sposób, że zakwalifikował przypisany oskarżonemu czyn z art. 278 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k., zamiast art. 64 § 2 k.k. i złagodził karę pozbawienia wolności do „1 (jednego) roku i 3 (dwóch) miesięcy”, utrzymując zaskarżone orzeczenie w pozostałej części w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, na niekorzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze, wywiódł w sierpniu 2012 r. Prokurator Generalny, podnosząc obrazę art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegającą na zmianie orzeczenia Sądu *meriti* i orzeczeniu wobec D. K. kary pozbawienia wolności w sposób niezrozumiały i niejednoznaczny, powodujący jego wewnętrzną sprzeczność, uniemożliwiającą wykonanie wyroku, co w konsekwencji stanowi też naruszenie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., z wnioskiem o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie tej sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej popierał tę skargę, zaś ustanowiony oskarżonemu w postępowaniu kasacyjnym obrońca z urzędu, z uwagi na charakter zarzucanego naruszenia, kwalifikowany z art. 439 § 1 k.p.k. popiera tę skargę, wnosząc jednak aby przy ponownym rozpoznawaniu sprawy orzeczono karę tak jak w zapisie ustnym zaskarżonego wyroku, a nie w zapisie podanym cyframi.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest zasadna. Nie budzi bowiem wątpliwości, że Sąd odwoławczy, zmieniając wobec oskarżonego wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej kary, orzekł – jak już wyżej wskazano – o karze pozbawienia wolności, która w

cyfrach wskazywała, iż ma to być kara 1 roku i 3 miesiące, natomiast słownie określono ją jako karę - 1 roku i dwóch miesięcy. Tym samym jednak, wyrok ów zawiera wewnętrzną sprzeczność, która – jak trafnie podnosi skarżący – uniemożliwia jego wykonanie, jako że nie wiadomo, w jakim wymiarze ma być w istocie wykonana kara pozbawienia wolności.

Wprawdzie, jak wynika z materiałów tej sprawy, w uzasadnieniu swego wyroku Sąd Okręgowy, nie dostrzegając uchybienia zawartego w jego komparycji, wskazał, że z racji zmian kwalifikacji prawnej, niezbędna stała się również zmiana w zakresie kary pozbawienia wolności i podkreślił, iż: „karą sprawiedliwą będzie kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności”, jako współmierna do szkodliwości czynu, społecznego poczucia sprawiedliwości oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych kary (k. 1457). Oznaczałoby to, że zamiarem Sądu było wymierzenie takiej właśnie kary, co jednak odbiega od treści samego wyroku, w którym - jak wcześniej wskazano – tę reakcję karną słownie określono jako „jeden rok i dwa miesiące pozbawienia wolności”. W orzecznictwie podnosi się zaś trafnie, że uzasadnienie wyroku nie stanowi integralnego elementu tego orzeczenia, a tym samym nie może ono być podstawą do występowania w trybie art. 13 § 1 k.k.w. o wyjaśnienie przez sąd, który wydał orzeczenie, wątpliwości co do jego wykonania (zob. np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2010 r., II KK 42/10, OSNKW 2010, z. 11, poz. 101, LEX nr 653636). W judykaturze wskazuje się w związku z tym, że zawarta w wyroku sprzeczność przy orzekaniu kary lub środka karnego między reakcją karną wyrażoną cyfrą oraz wyrażoną słownie, nie jest możliwa do usunięcia ani w trybie przepisów prawa karnego wykonawczego, ani też w oparciu o art. 105 §1 k.p.k., jako tzw. oczywista omyłka pisarska, albowiem dotyczy elementu merytorycznej treści wyroku (tak już np. w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 23 listopada 2005 r., IV KK 390/05, LEX nr 164378, czy z dnia 21 października 2008 r., IV KK 316/08, LEX nr 469190). Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, w której poprzez naruszenie przywoływanego w kasacji art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. doszło jednocześnie do naruszenia, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Powyższe wskazuje, że zaskarżony wyrok ostać się nie może i dlatego Sąd Najwyższy uchylił to orzeczenie, w części w jakiej zostało ono zaskarżone, a więc której dotyczy wskazane uchybienie i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym orzekaniu w tej

materii, Sąd powinien baczyć, aby dopełnić w sposób należyty wymogów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia o rozmiarze orzekanej kary, tak aby zarówno jej wymiar podawany cyfrą, jak i podawany słownie, nie różniły się od siebie, jako że to wyrok ten, a nie jego uzasadnienie, będzie podlegał następnie wykonaniu. Stosownie zaś do art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) z 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), zasądzono na rzecz ustanowionego oskarżonemu w postępowaniu kasacyjnym obrońcy z urzędu należne mu wynagrodzenie, obejmujące już także VAT.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.